

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

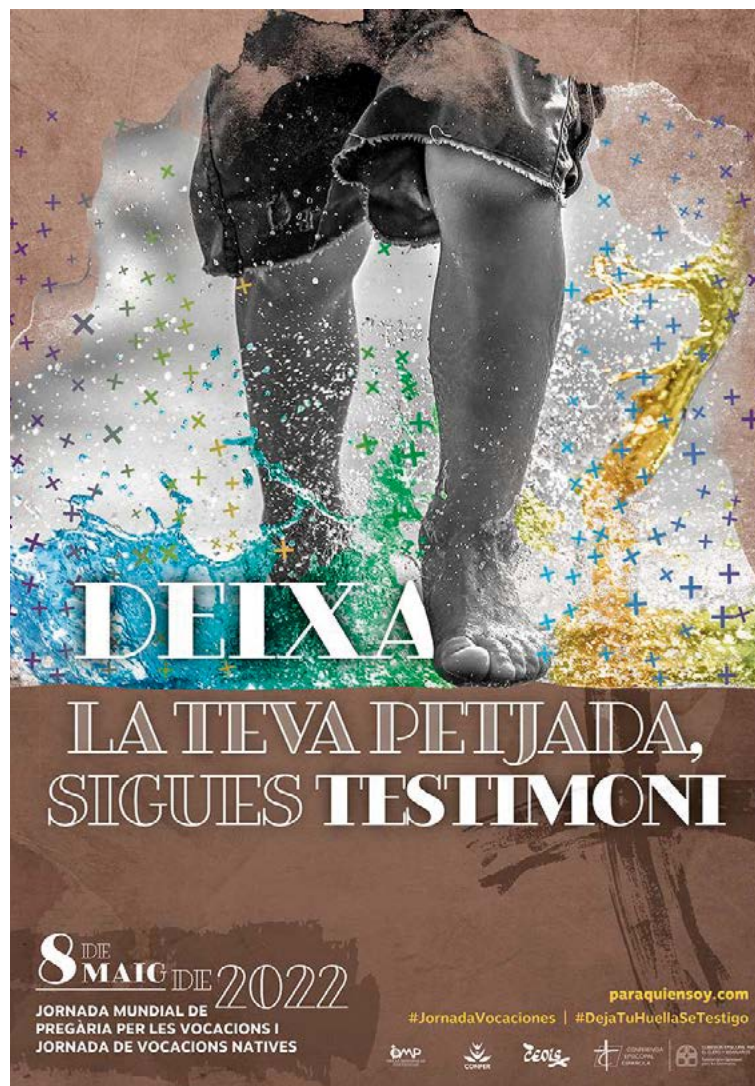

Jornada de Pregària per les Vocacions

Avui se celebra a tot el món la «Jornada de Pregària per les Vocacions». Però què és una «vocació»? Què volem dir amb aquesta expressió? La paraula vocació significa «crida» i, encara que moltes vegades s'entén com a afició, inclinació a una cosa, en realitat és la crida interior que Déu fa a seguir un camí concret a la vida.

Però si vocació vol dir crida no podem dubtar que la primera vocació que hem rebut és la de la vida mateixa. Hem estat cridats, sí, a la vida i juntament amb aquesta vocació hem rebut també de Déu una missió. Vocació i missió van sempre juntes. Hem estat creats a participar de la vida de Déu, i per això cal entendre que la vida que tenim no és nostra, en som només administradors. I, a la vegada, aquesta vida obté el seu sentit més autèntic en la mesura que descobrim la missió que el Senyor ens ha encomanat. Perquè tothom té una missió a la vida, i tota vocació i tota missió són importants perquè és la meva missió, i ningú no la pot realitzar per mi, és la que Déu ha pensat i ha volgut per a mi.

Hi ha persones que descobreixen la seva missió ja de petits o de molt joves. Altres ho van descobrir al llarg de tota la vida, altres potser ja al vespre de la vi-

da. El que és segur, el que ningú tampoc no pot dubtar és que, pel fet d'existir, tots hem rebut una crida i també una missió segura, la santedat. Per això es parla també de vocació o crida a la «santedat» que té el seu fonament en el sagrament del Baptisme que ens ha fet fills de Déu. Ell, l'únic sant, ens crida a participar també de la seva santedat.

Com diu sant Ignasi de Loiola al començament del llibre dels *Exercicis espirituals*: «L'home és creat per a lloar, reverenciar i servir Déu nostre Senyor, i mitjançant això, salvar la seva ànima». Aquesta és la vocació fonamental de tot ésser humà. És cert però que aquesta crida que hem rebut de Déu es concreta després per camins diversos, i així resumint, parlem habitualment de vocació al matrimoni, vocació al sacerdoti, vocació a la vida consagrada. Entenent que aquestes tres «vocacions» no exhauriran pas la gran varietat de camins pels quals Déu condueix els seus fills.

Avui celebrem la «Jornada de Pregària per les Vocacions», és a dir, un dia per pregar especialment per tal que cadascú pugui arribar a identificar la seva crida, a seguir la seva vocació, el camí pel qual Déu el porta. És molt important aquesta pregària perquè és molt important que tothom pugui viure i ser feliç en el camí que Déu amb amor de Pare li ha preparat. Especialment preguem, doncs, avui perquè les famílies, els sacerdots, els diaques i els consagrats i consagrades visquin amb joia el seu camí, el camí que s'ha d'anar desenvolupant al llarg de tota la vida i que ens ha de dur a Ell.

ENTREVISTA

Refer la vida

TERESA RAVENTÓS

L'itinerari de «Les 4 estacions» és una proposta del l'equip de família de la CVX-E (Comunitats de Vida Cristiana d'Espanya) per acompanyar la vida després d'una ruptura de parella, que compta amb el suport del Secretariat Diocesà de Família de Barcelona. Pretén ser una resposta concreta a l'itinerari esbossat pel papa Francesc a *Amoris Laetitia* per a aquelles persones que necessiten un temps nou per recuperar l'estabilitat i poder-se reorientar i curar. La Teresa Raventós forma part de l'equip de suport d'aquest programa a Barcelona. Dissabte 14 de maig, a les 17.30 h, al Casal Lloïola tindrà lloc una sessió informativa.

Per què una separació o divorci no s'ha de viure com un fracàs, des del punt de vista de la fe?

La separació o el divorci formen part de l'esdevenir humà. Així com en començar la nostra vida matrimonial ho celebrem i ho compartim amb els nostres familiars i amics, i som beneïts per Déu, quan la nostra relació com a parella és turbulenta i arriba al final, Jesús ens acull i ens acompanya com mai perquè comparteix el nostre patiment i el nostre dolor.

En què consisteix el programa de «Les quatre estacions»?

És una proposta que recull l'aportació de moltes persones que han viscut un procés de ruptura de parella i que comparteixen la pròpia vivència per posar-la al servei dels altres. Es basa en un itinerari de quatre temps que es realitza amb l'ajuda d'un acompanyant personal.

La fe ens pot ajudar a superar la ruptura?

Definitivament, sí. L'acolliment i l'esperança que ens brinda la fe ens ajuda a trobar un nou horitzó. Els Exercicis de Sant Ignasi poden ajudar a definir el final del pelegrinatge d'aquest procés, ja que són una experiència personal profunda que convida la persona a trobar Déu en la pròpia vida. Marcaran un abans i un després al camí a seguir.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Comiat agraït i esperançat

Els fills i els nets prepararen la missa exequial de l'avi amb molta cura i implicació, cuidant tots els detalls: les flors, els cants, les lectures, les pregàries... Comença la celebració amb un cant que aplegà a tots els nets, petits i grans unint les seves veus per acollir el fèretre de l'avi. Un dels fills, en nom de la família, donà una benvinguda agraïda a tots els presents: «En nom de la mare i de tota la família us dono les gràcies per acompanyar-nos en aquest moment tan dolorós per a tots nosaltres (...). Acomiadar el pare és dur, molt dur. Ens alleuja saber que ja no pateix. Descansa i somriu amb un somriure pacífic, abraçat a l'abraçada immensa de Déu Pare. A poc a poc, nosaltres junts i amb el do de la fe, anirem acceptant i transformant la tristesa en esperança, perquè sabem que ja és amb Déu, amb el seu Amor.

»La vida d'una persona com el pare es reviu més enllà del seu traspàs perquè ha viscut estimant i fent el bé. Els seus valors cristians l'han portat a viure una vida dedicada a ajudar a tothom. Metge vocacional, sempre a punt per curar i cuidar amb empatia el sofriment dels més necessitats.

L'altra passió seva ha estat la família. El seu amor immens i sincer a la mare, el motor de la seva vida, i a tots i a cadascun de nosaltres. Estar tots junts era la seva màxima felicitat. Vàrem assumir junts el repte de viure la vida d'una manera diferent, amb alegria i coratge. Amb la teva actitud ens has donat una gran lliçó a tots, pare.

»Complirem els teus desitjos: cuidarem la mare, seguirem units i farem com si tu encara hi fossis. I junts, tots junts, et mantindrem sempre viu en els nostres cors. Descansa en pau, pare, i cuida'ns des del cel. Quan Déu ho vulgui, allí ens retrobarem».

Com a subsidi per fer el camí encertadament, les paraules de la lectura que llegiren en la missa exequial: «Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. En tota ocasió acudiu a la pregària i a la súplica i presenteu a Déu les vostres peticions acompanyades d'acció de gràcies. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és autèntic, respectable, just, pur, amable, lloable, tot allò que sigui virtuós i digne d'elogi. I el Déu de la pau serà amb vosaltres» (Fl 4,5-6.8-9).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Ser auxiliars del Buen Pastor

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Con las palabras de «cercanía y mansedumbre» se sintetizaba una homilía del santo padre Francisco (18.09.18) en la casa Santa Marta. De la contemplación del Señor destacaba cuatro cualidades de un Pastor, decía así: «La capacidad de Jesús de estar "cerca de la gente", de tener "compasión" con "ternura", de fundar su "autoridad" sobre la "mansedumbre", es la misma que debería tener todo pastor en la Iglesia.»

Todos nosotros, testigos de la Resurrección del Señor, llamados a proclamar que Jesús vive, convocados a ser sus «auxiliares» entre nuestros hermanos, debemos fijarnos, ver y escuchar, como Él lo hace y dice: «Aprended de mí, que soy manso y humilde de corazón» (Mt 11,29).

Es la presencia del Pastor que nos conoce nominalmente, nos ama a cada uno de nosotros, nos cuida, nos guía: da su vida por nosotros. En Él confiamos y repetimos: «El Señor es mi pastor, nada me falta» (Sal 22,1). Al reiterar nuestra confianza en Él, le imitamos también; decía el Papa en su homilía que Jesús era cercano a la gente, y que «cuando no estaba con la gente "estaba con el Padre, rezando"».

Que nuestras vidas de seguidores del «Buen Pastor» sea estímulo para los que se sientan llamados a una especial dedicación, sacerdotal y consagrada.

Que nuestra Señora, la «Madre del Divino Pastor», nos ayude a todos a ser testigos; «Auxiliares del Pastor» humildes, cercanos, compasivos, tiernos y mansos.

Lectures de la missa diària i santoral

9. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.)

[Ac 11,1-18 / Sl 41 / Jn 10,1-10]. Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió; també la d'Argeme (Còria). Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. □ Dimarts [Ac 11,19-26 / Sl 86 / Jn 10,22-30]

Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol. Sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. □ Dimecres [Ac 12,24-13,5 / Sl 66 / Jn 12,44-50]

Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. Sant Ponç (o Poní), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr., venerat a Ripoll (978); santa Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. □ Dijous [Ac 13,13-25 / Sl 88 / Jn 13,16-20]

Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pancraç (s. III-IV), mr. romà. Sant Domènec de La Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prev. servita.

13. □ Divendres [Ac 13,26-33 / Sl 2 / Jn 14,1-6]

Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Betharram; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA 1872).

14. ■ Dissabte [Ac 1,15-17.20-26 / Sl 112 / Jn 15,9-17]

Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Ac 1,15-26). Santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.

15. □ † Diumenge vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.)

[Ac 14,20b-26 / Sl 144 / Ap 21,1-5a / Jn 13,31-33a.34-35]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia. Sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Lestonnac, religiosa viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607); sant Eufrasi, bisbe i mr. (també es pot celebrar l'endemà, dia 16).

DIUMENGE IV DE PASQUA

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 13,14.43-52)

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perga i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'assegueren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguiren Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: "The fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra".»

Quan sentiren això els qui no eren jueus, se'n alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió.

Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se'n anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

Salm responsorial (99)

R. Som el seu poble i el ramat que ell pastura.

Aclameu el Senyor arreu de la terra, / doneu culte al Senyor amb cants de festa, / entreu davant d'ell amb crits d'alegria. R.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, / que és el nostre creador i que som seus, / som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és de bo, el Senyor! / Perdura eternament el seu amor, / és fidel per segles i segles. R.

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 7,9.14b-17)

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui venen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.»

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

(Jn 10,27-30)

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u.»

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 13,14.43-52)

En aquellos días, Pablo y Bernabé continuaron desde Perga y llegaron a Antioquia de Pisidia. El sábado entraron en la sinagoga y tomaron asiento. Muchos judíos y prosélitos adoradores de Dios siguieron a Pablo y Bernabé, que hablaban con ellos exhortándolos a perseverar fieles a la gracia de Dios.

El sábado siguiente, casi toda la ciudad acudió a oír la palabra del Señor. Al ver el gentío, los judíos se llenaron de envidia y respondían con blasfemias a las palabras de Pablo. Entonces Pablo y Bernabé dijeron con toda valentía: «Teníamos que anunciaros primero a vosotros la palabra de Dios; pero como la rechazáis y no os consideráis dignos de la vida eterna, sabed que nos dedicamos a los gentiles. Así nos lo ha mandado el Señor: "Yo te he puesto como luz de los gentiles, para que lleves la salvación hasta el confín de la tierra".»

Cuando los gentiles oyeron esto, se alegraron y alababan la palabra del Señor; y creyeron los que estaban destinados a la vida eterna.

La palabra del Señor se iba difundiendo por toda la región. Pero los judíos incitaron a las señoras distinguidas y adoradoras de Dios, y a los principales de la ciudad; provocaron una persecución contra Pablo y Bernabé y los expulsaron de su territorio. Estos sacudieron el polvo de los pies contra ellos y se fueron a Iconio.

Los discípulos, por su parte, quedaban llenos de alegría y de Espíritu Santo.

Salmo responsorial (99)

R. Nosotros somos su pueblo y ovejas de su rebaño.

Aclama al Señor, tierra entera, / servid al Señor con alegría, / entrad en su presencia con vítores. R.

Sabed que el Señor es Dios: / que él nos hizo y somos suyos, / su pueblo y ovejas de su rebaño. R.

El Señor es bueno, / su misericordia es eterna, / su fidelidad por todas las edades. R.

Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 7,9.14b-17)

Yo, Juan, vi una muchedumbre inmensa, que nadie podría contar, de todas las naciones, razas, pueblos y lenguas, de pie delante del trono y delante del Cordero, vestidos con vestiduras blancas y con palmas en sus manos.

Y uno de los ancianos me dijo: «Estos son los que vienen de la gran tribulación: han lavado y blanqueado sus vestiduras en la sangre del Cordero. Por eso están ante el trono de Dios, dándole culto día y noche en su templo. El que se sienta en el trono acampará entre ellos. Ya no pasarán hambre ni sed, no les hará daño el sol ni el bochorno. Porque el Cordero que está delante del trono los apacentará y los conducirá hacia fuentes de aguas vivas. Y Dios enjugará toda lágrima de sus ojos.»

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 10,27-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Mis ovejas escuchan mi voz, y yo las conozco, y ellas me siguen, y yo les doy la vida eterna; no perecerán para siempre, y nadie las arrebatará de mi mano. Lo que mi Padre me ha dado es más que todas las cosas, y nadie puede arrebatar nada de la mano de mi Padre. Yo y el Padre somos uno.»

COMENTARI

El bon pastor dona la vida eterna

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Som al diumenge del *Bon Pastor*. Cada any llegim un fragment del discurs de Jesús sobre ell mateix com el bon pastor de les ovelles que té confiades. El fragment evangèlic d'enguany és breu: constitueix la cloenda de la intervenció de Jesús.

En la tradició de l'Antic Orient Mitjà els governants dels pobles eren considerats, i freqüentment anomenats, *pastors* del seu poble. La mateixa sagacitat del pastor per conduir les ovelles sanes i estalvies fins a les aigües i els pasturatges amagats de la zona semidesèrtica de Judea i del Sinaí, li cal al rei per tal de guiar el poble entre els paranyes de la política interior i exterior del regne. Els profetes Jeremies i Ezequiel van criticar els reis de Judà, qualificant-los de mals pastors, perquè s'havien preocupat més dels seus interessos particulars i dels beneficis del càrrec, més que no pas del benestar dels ciutadans i de la nació.

Jesús, però, es presenta com el bon pastor, capaç de donar la seva vida per tal de garantir la seguretat i la salubritat de les ovelles. En aquest fragment final del discurs, Jesús dona un pas endavant: no solament dona la seva pròpia vida per defensar les ovelles dels llops, sinó que és capaç de comunicar a les ovelles la vida pròpia de Déu, anomenada en sant Joan, *la vida eterna*. Aquesta vida és allò que el Pare li ha donat a ell mateix, i que apareixerà de forma manifesta en la resurrecció: la vida plena i definitiva. Jesús ens pot donar la vida de Déu, perquè «Jo i el Pare som u», ens diu. Aquesta unitat amb el Pare fa que Jesús sigui capaç de comunicar-nos allò que té i que li és propi: la vida de Déu.

En la mesura que coneixem la seva veu; en la mesura que creiem en la seva paraula; en la mesura que el seguim; en la mesura que ens fem deixebles seus de paraula i d'obra som ovelles del seu ramat. I ell ens reconeix, dona la seva vida per nosaltres, i ens fa el do de la vida eterna de Déu. Ja res no ens podrà arrabassar de Déu: «ni els contratemps, ni la por, ni les persecucions, ni la fam o la nuesa, ni els perills o la mort sagnant... de tot això en sortim fàcilment vencedors amb l'ajut d'aquell que ens estima», ens diu sant Pau (*Rm 8,35.37*).

També a nosaltres ens omple de confiança saber-nos conduïts per la mà de Jesucrist, plens de la seva vida eterna enmig de les realitats inestables d'aquest món, fins a la pasqua definitiva de la resurrecció.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Diumenge 8, a les 11 h. Confirmacions a la Parròquia de Sant Valentí de Terrassa. / **A les 17.30 h.** missa en la trobada del Moviment de Pobles i Comarques a Les Torres de Lliçà de Vall.

Dilluns 9, a les 11 h. Missa a l'Aplec de la Salut de Sabadell.

Dimarts 10, a les 17.30 h. Confirmacions del Col·legi el Pinar a la Catedral.

Dimecres 11, a les 11 h. Consell d'Arxiprestes. / **A les 17.30 h.** confirmacions del Col·legi el Pinar a la Catedral.

Dissabte 14, a les 11.30 h. Missa en el 14è Aplec de malalts al Santuari de la Salut. / **A les 17 h.** baptismes d'infants de Casa Guadalupe a la Catedral. / **A les 20 h.** confirmacions del Col·legi Pureza de Maria a la Catedral.

Diumenge 15, a les 11 h. Confirmacions a la Parròquia de Sant Pau de Terrassa. / **A les 17 h.** missa en la 126a Romeria dels Arxiprestats de Sabadell al Santuari de Montserrat.

Notícies

Reunió de la Delegació de Joventut. El dissabte 30 d'abril tingué lloc la reunió de mossens i responsables de joves per ultimar els detalls de les dues grans activitats d'estiu: els campaments d'adolescents al Seminari de Tortosa i la participació en el Pelegrinatge Europeu de Joves a Santiago de Compostel·la. El bisbe Salvador els acompanyà.

Confirmacions a la Santa Creu de Sabadell. El dissabte 30 d'abril, Mons. Cristau celebrà la missa a la Parròquia de la Santa Creu de Sabadell i conferí el sagrament de la Confirmació a 16 membres de la comunitat parroquial.

Confirmacions a la Santa Creu de Terrassa. El diumenge 1 de maig, el Sr. Bisbe celebrà la missa i confirmà un grup de 9 joves de la Parròquia de la Santa Creu de Terrassa.

Terrassa participa en la Ultraia del moviment Cursets de Cristiandat a Toledo. Els dies 30 d'abril i 1 de maig, una delegació de Terrassa del moviment Cursets de Cristiandat ha participat en la VIII Ultraia nacional que ha tingut lloc a Toledo.

Celebració de la Fuensanta. El diumenge 1 de maig, Mons. Cristau va presidir els actes del 70 aniversari de la fundació de la *Hermandad Virgen de la Fuensanta* a Sabadell. Celebrà la missa a la Parròquia del Sagrat Cor, beneí i imposà la medalla als nous germans i beneí el nou vestit de la imatge de la Mare de Déu.

La Germandat imposà al Sr. Bisbe la medalla d'honor. Assistí a l'acte, l'Il·lma Sra. Marta Farrés, alcaldessa de Sabadell.

Agenda

Concerts d'orgue a Granollers. Dissabte 7 de maig, a les 12.30 h, «La 1/2 dels organistes de l'ESMUC» amb Jaime González-Sierra Moreno. Diumenge 8, a les 17.30 h, «Nocturna» amb el Cor Noctes. Orgue: Andreu Diport i Feliu; directora: Maria Maurí Fàbregas.

Comissió de la fase diocesana del Sínode. Es reunirà dijous 12 de maig, a les 11 h, a la Cúria diocesana per revisar el document diocesà que s'enviarà a la Conferència Episcopal Espanyola.

Activitats d'estiu de la Delegació de Joventut. Campaments d'adolescents al Seminari de Tortosa, del 25 al 30 de juliol. Més informació al web: <https://delejoveterrassa.com/be-apostle/> o escriure un mail a: beapostledelejove@gmail.com.

Participació en el Pelegrinatge Europeu de Joves a Santiago, del dilluns 1 al diumenge 7 d'agost.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Jornada de Oración por las Vocaciones

Hoy se celebra en todo el mundo la «Jornada de Oración por las Vocaciones». ¿Pero qué es una «vocación»? ¿Qué queremos decir con esa expresión? La palabra vocación significa «llamada», y aunque muchas veces se entiende como aquello que a uno le gusta, una afición, en realidad es la llamada interior, la llamada que Dios hace a seguir un camino concreto en la vida.

Pero si vocación significa llamada no podemos dudar de que la primera vocación que hemos recibido es la de la vida misma. Hemos sido llamados, sí, a la vida y junto a esa vocación hemos recibido también de Dios una misión. Vocación y misión van siempre juntas. Hemos sido creados a participar de la vida de Dios, y por eso es necesario en-

tender que la vida que tenemos no es nuestra, somos sólo administradores. Y, al mismo tiempo, esta vida obtiene su sentido más pleno en la medida en que descubrimos la misión que el Señor nos ha encomendado. Porque todo el mundo tiene una misión en la vida y toda vocación y toda misión son importantes porque nadie la puede realizar por mí, es la que Dios ha pensado y ha querido para mí.

Hay personas que descubren su misión ya de pequeños o muy jóvenes. Otros lo van descubriendo a lo largo de toda la vida, otros ya al anochecer de la vida. Lo que es seguro, lo que nadie puede dudar es que, por el hecho de existir todos hemos recibido una llamada y también una misión segura, la santi-

dad. Por eso se habla también de vocación o llamada a la santidad, que tiene su fundamento en el Bautismo que nos ha hecho hijos de Dios. Él, que es el único santo, nos ha llamado a participar también de su santidad.

Como dice san Ignacio de Loyola al principio del libro de los *Ejercicios espirituales*: «El hombre es creado para alabar, reverenciar y servir a Dios nuestro Señor, y mediante ello salvar su alma». Ésta es la vocación fundamental de todo ser humano. Es cierto que esta llamada que hemos recibido de Dios se concreta después por caminos diversos y así, resumiendo, hablamos habitualmente de vocación al matrimonio, vocación al sacerdocio y vocación a la vida consagrada. En-

tendiendo que estas tres «vocaciones» no agotan la gran variedad de caminos por los que Dios conduce a sus hijos con amor.

Hoy celebramos la «Jornada de Oración por las Vocaciones», es decir, un día para rezar especialmente para que cada uno pueda llegar a identificar su llamada, a seguir su vocación, el camino por el que Dios le lleva. Es muy importante esta oración porque es muy importante que todos puedan vivir y ser felices en el camino que Dios con amor de Padre le ha preparado. Especialmente rogamos, pues, hoy para que las familias, los sacerdotes, los diáconos y los consagrados y consagradas vivan con gozo su camino, su «vocación», el camino que nos ha de llevar hasta Él.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

